

14. STUDIJA

RAZNOLIKE ZEMALJSKE OBAVEZE NOVOG STVORENJA

„Nastojte oko onoga što je pošteno pred svim ljudima” – „Nikome ništa ne dugujte” – „Pozajmljujte ne nadajući se ničemu natrag” – Kršćanska Uljudnost – „Ne budite, dakle, zabrinuti za sutra” – „Moj Cilj je Krist, i Jedino Krist” – „Lakše je devi proći kroz ušicu igle negoli bogatašu ući u kraljevstvo Božje” – Osiguranje – Organizacije Za Uzajamnu Dobrobit, itd. – Savjesno Uplitanje u Tuđe Stvari – „Blagoslivljati Boga i Proklinjati Ljude” – Društvene Obaveze – „Sve Ljude Poštujte” – Hoće Li Novo Stvorenje Sudjelovati u Javnim Izborima? – Novo Stvorenje i Moralne Reforme – Nošenje Skupocjene Odjeće – Čekajmo na Ukras „Slave, Časti i Besmrtnosti”

„Nastojte oko onoga što je pošteno pred svim ljudima”

– Rim. 12:17 –

DOK SU Nova Stvorenja proglašena mrtvima za svijet i živima prema Bogu kroz Isusa Krista našega Gospodina, metafora se u cijelosti odnosi na preobražene nade i ciljeve i ambicije. Dok je novi um još uvijek prisiljen djelovati kroz ljudsko tijelo, čekajući novo tijelo u Prvom Uskrsnuću, on mora prepoznati određene odgovornosti prema bližnjima – prema svijetu. Kako se odgovornosti prema zemaljskoj obitelji i prema „ukućanima vjere” u pogledu materijalnih stvari, umjesto da se olabave ili umanje, povećavaju obnavljanjem uma, tako je i u pogledu određenih dužnosti prema bližnjima.

Čitavo čovječanstvo trebalo bi priznati načelo pravde, pravednosti, u međusobnom ophođenju; ali Novo Stvorenje, zbog primanja posebnih uputa o tim načelima božanskog Zakona u Kristovoj Školi, treba biti puno opreznije od ostalih u pogledu Pokazivanja ovih osobina u poslovima svakodnevnog

života. Je li ispravno, je li pravo, da svi ljudi trebaju nastojati oko onih stvari koje su poštene u očima njihovih bližnjih? Svakako da jeste; i sigurno, dakle, odgovornosti Novog Stvorenja u ovim smjerovima su zbog njegovog naprednog položaja povećane. Da li se od drugih ljudi očekuje da budu poštteni, iskreni, ispravni, časni, velikodušni? Od Gospodinovog naroda sigurno moglo bi se očekivati da imaju još oštrije instinkte po svim ovim osnovama i da svakodnevno teže udovoljiti savršenom standardu u mislima i riječima i ponašanju.

„Nikome ništa ne dugujte, osim da ljubite jedan drugoga,” glasi božansko pravilo, kako ga je Apostol izrazio. (Rim. 13:8) Bilo bi dobro kad bi sav svijet znao za to pravilo i tijesno ga slijedio, i mi znamo da će s vremenom upravo ovo pravilo biti kruto provedeno – tijekom Milenijskog doba. Ali Novo Stvorenje ovo sada ima za pravilo, ali koliko ga god drugi mogli ne priznati i ne slijediti, Gospodinov bi se narod trebao bezuvjetno pokoravati ovoj uputi. Čak i prirodnom Izraelu, kuću sluga, Gospodin je izložio naredbu da budu li mu vjerni da bi trebali biti zajmodavci, a ne zajmoprimci (Pnz. 15:6), i ovo se načelo preporučuje svakoj osobi koja posjeduje dobro prosuđivanje kao sama suština mudrosti – mudrost što bi bilo dobro, da je moguće, da se primijeniti na svijet – mudrost koju svijet prepoznaje, ali koju razmjerno malo bilo od Gospodinova naroda ili od svijeta naporno nastoje slijediti kao nepromjenjivo pravilo života.

Drugim riječima, svaki član Novog Stvorenja treba, u pogledu zemaljskih stvari, živjeti u skladu sa svojim mogućnostima. Ako može zaraditi samo 5 kuna dnevno ne bi smio ni trenutka pomisliti potrošiti više od toga, osim za one najosnovnije nužnosti, ali bi trebao prilagoditi svoje uvjete u skladu s tim, sve dok ne dođe do promjene povoljnijih okolnosti. Prepoznajući da je Gospodinova providonosna skrb nad njim i svim njegovim poslovima, trebao bi, nakon što učini pripreme što to mudrije zna kako u pogledu njegovih materijalnih stvari, zaključiti da su one, kao i njegove duhovne stvari podložni božanskom nadzoru i da je

Gospodin osmislio blagoslov za njega u vezi s tim uvjetima. Stoga bi trebao biti skroz zadovoljan s njima, koliko god iskušavajući mogli biti – strpljivo čekajući na Gospodina za takvo olakšanje kakvo božanska ljubav i mudrost mogu donijeti u svoje vrijeme. Ako je prihod pozamašan, umjerenost bi trebala biti njegovo pravilo ponašanja u ovome kao i u svim stvarima. „Neka vaša umjerenost bude poznata svim ljudima.” Ekonomija je dio božanskog uređenja, što je pokazano primjerom našeg Gospodina i apostola, a posebno ilustrirano spremanjem ostataka od onoga koji je imao moć stvoriti iz ničega hranu za mnoštvo.

Srazmjerno ograničenju sredstava kojima raspolažemo, svi rashodi treba li bi biti umanjeni i sniženi, ne samo do prihoda, nego i malo manje – tako da se bez obzira na to malo što zaradimo, određeni udio može ostaviti po strani za naše vlastite buduće potrepštine ili kao zahvalnost za Gospodina, ili, kako Apostol sugerira, da bismo mogli dati onima koji su u još potrebitijim okolnostima. Neka bi smo uvijek imali na umu da povjerenje u Gospodina podrazumijeva zadovoljstvo; i da to znači odmor srca. Pod tim uvjetima kruh i voda, ili krumpir i sol biti će boljeg okusa i donijeti bolje rezultate od daleko bogatije hrane uzete u drugom duhu. Povjerenje će također uvijek podrazumijevati i zahvalnost, i, prema tome, Božje dijete koje živi najobičnije obilovat će neprestano zahvalnošću Davatelju svega dobra, s punim pouzdanjem u njegovu mudrost u svim stvarima života. To ne bi značilo ravnodušnost prema napretku, ako su vrata tom napretku i većem prosperitetu bila pravedna vrata – časno sredstvo za poboljšanje našeg stanja. Pronalaženje takvih „vrata” pred nama, trebali bismo sa zahvalnošću prihvatiti kao božansku providnost i što moguće vodi do daljnjih lekcija od našeg velikog Učitelja.

Nalog: „Nikome ništa ne dugujete, osim da ljubite jedan drugoga,” podrazumijeva da ako smo u bilo kojem trenutku nehotice, i suprotno toj božanskoj mudrosti, postali dužni drugima, trebali bismo na svaki razuman i častan način nastojati

otkazati to zaduženje – platiti naše dugove. Ako su, međutim, dugovi nastali na poslovni način, vjerovnici znajući u to vrijeme da trče više ili manje u rizik i izvode taj rizik s ciljem stvaranja dobiti; i ako su dugovi rezultat legitimnog poslovnog neuspjeha, i postali „zabranjeni” – a posebno ako su ugovoreni prije promjene prirode, prije nego što su postali Novo Stvorenje, ne bi bilo pogrešno za Novo Stvorenje da iskoristi ono što je poznato kao priprema bankrota ili iskoristiti zakon koji predviđa da dug ili presuda postaju ništavni nakon pet godina, osim ako ne bude obnovljen od suda ili obećanjem neke osobe.

Biblijski presedan za takav pravac postupanja nalazi se u Zakonu danom Izraelu u tipu, glede otpusta dugova svake sedme godine subote i još punije otpuštanje svih obveza na pedesetu godinu Jubileja. Svijet je prepoznao mudrost tih božanskih priprema i mnoge su ih države potvrdile u svojim građanskim zakonima. Nova Stvorenja koja iskorištavaju ove zemaljske pripreme, u skladu s božanskom voljom, mogu se osjećati spokojno glede takvih dugova, osim ako u Božjoj providnosti ne bi naknadno bili blagoslovljeni obiljem, kada bi im, nesumnjivo, Zlatno Pravilo diktiralo ispravnost otplate svih zaduženja, bez obzira na njihovo gašenje po zakonima.

Ako, pak, dug nije bio poslovni, već obveza prijateljstva, zajam novca ili kredita, kod čega je prijatelj očekivao i nije dobio nikakvu dobit ili profit, slučaj bi bio potpuno drugačiji. Takav dug trebalo bi uzeti u obzir da traje sve dok bi život trajao i napore da bi se to nadoknadilo uvijek bi trebalo imati u vidu kao važne u poslovima dužnika. Ali, kao što je prije bilo istaknuto, nakon što je postao članom Novog Stvorenja, pod vodstvom Duha Svetoga i njegove Riječi, Svetog Pisma, i pod vodstvom duha zdrave pameti, nitko od Novog Stvorenja ne bi trebao postati dužnicima, nego bi to trebali smatrati Gospodinovom providnošću da žive sasvim u okviru svojih prihoda. Ovaj nalog „Nikome ništa ne

dugujte” ne bi se nužno odnosilo na postavljanje hipoteke na nečije imanje za navodno manji iznos od njegove stvarne vrijednosti. To ne bi bilo posuđivanje u zabranjenom smislu, već samo stvaranje privremene prodaje dijela uključenog kapitala zadržavajući priliku da ga se ponovno otkupi.

Udovice i siročad nisu odgovorni za dugove bivših glava obitelji, ni prema ljudskom ni božanskom zakonu. Roba prodana mužu ili ocu prodaje se na vlastitu odgovornost i poštenje, i drugi ne mogu biti držani odgovornima za njegove dugove, osim ako se osobno ne učine odgovornima izravnim ili impliciranim sporazumom. Njegovi dugovi su prethodno imali založno pravo na njegovom imanju (osim obiteljskog dijela rezerviranog zakonom); ali ta stvar njegovom smrću prestaje, osim ako neki član obitelji dobrovoljno ne preuzme obveze. Ovo spominjemo jer smo saznali za slučajeve u kojima su se siromašne udovice i siročad osjećali vezanima božanskim ako ne i ljudskim zakonom platiti dugove muža i oca i zadržani su u tjeskobi godinama nastojeći to učiniti.

Gospodinov savjet njegovom narodu s druge strane pitanja je jednako eksplicitan. Ako vide da je njihovoj braći potrebna pomoć trebaju činiti dobro i „posuđivati, ne nadajući se ničemu zauzvrat” – bez razmišljanja o stjecanju sličnih ili drugih usluga za uzvrat. Moramo, međutim, razumjeti ovaj nalog da se „posudi” bratu u skladu s drugim nalogom da se ne bismo trebali zaduživati; ; i, prema tome, implikacija je da je brat posjedovao sredstva i bio bi ih mogao otplatiti, ali da je privremeno imao potrebu i bio je u mogućnosti dati neku hipoteku ili jamstvo onome koji mu pozajmljuje. Ali takvo posuđivanje, za pomoć bratu u nuždi, treba biti urađeno slobodno i bez nade u nagradu – bez ugovaranja kamate (lihvarstvo), već samo povrat glavnice u navedenom roku. To bi trebalo biti čista usluga, izraz bratske ljubavi.

Ako stjecajem okolnosti brat ne bi mogao otplatiti ili dati jamstvo za novac, ne bi trebalo dati zajam, nego, umjesto toga neka to bude dar – do koje god mjere se darovatelj smatra sposobnim za milosrđe i proporcionalno s potrepštinama brata. Brat bi se mogao obavezati da plati natrag, ali treba inzistirati na tome da je to dar, osim ako bi se nakon toga stvari toga brata značajno promijenile, i mogao bi biti u mogućnosti obilno vratiti dar, u kojem slučaju bi sigurno trebao imati želju srca da učini tako. Čak i tada, ako si je davatelj to mogao priuštiti, on bi mogao reći bratu: „Ne mogu se osjećati sretno da uzmem poklon natrag; stoga te molim, proslijedi to nekome drugome, koga ćeš možda naći u potrebi, sada ili u nekom budućem vremenu.” Stvar bi, pak, bila potpuno drugačija da je brat ili bilo koja druga osoba koja je htjela posuditi novac s ciljem proširenja svog poslovanja i s namjerom ostvarivanja dobiti. Posuditi novac takvom, uzimajući opsežno jamstvo, i zahtijevanje kamata bilo bi temeljito legitimno; a takva kamata ne bi bilo „lihvarenje” u opresivnom ili pogrešnom smislu, nego bi bilo u skladu s onim što je Gospodin naložio u svojoj prisposobi kad je rekao: „zato si trebao uložiti moj novac kod mjenjača i ja bih pri svom povratku primio svoje s kamatom!” (Mat. 25:27)

U potpunosti u skladu s tim zapovijedima, Sveto pismo daje nam još jednu, koju bi bilo dobro poslušati, i to uvijek na korist, ne samo od strane Novog Stvorenja, već i od svijeta općenito. Nalog glasi, „Čovjek kome nedostaje razum plješće rukama i postaje jamac u nazočnosti prijatelja svojih.” (Izreke 17:18) U skladu sa tom sugestijom, jamstva i vrijednosni papiri za druge, mjenice, itd., bilo bi zabranjeno i mudro bi bilo za sav Gospodinov narod da pažljivo slijedi ovo pravilo. Čak i u najhitnijem mogućem slučaju kojeg možemo zamisliti u kojem bi mogla postojati gotovo apsolutna potreba za obveznicom za brata, treba paziti da se ne preuzme nikakva obveza koju se ne bi moglo ispuniti bez ozbiljne katastrofe. Ako bi obveznica bila za

svotu koju bi netko bio spreman posuditi bratu, ili mu dati u slučaju potrebe, tada bi obveznica ili jamstvo ili prijenos mjenice bilo dopušteno, ali ne drugačije – nikada na štetu vlastitog kredita, niti na rizik vlastitog posla, kao ni za osiromašenje vlastite obitelji. Usporedi Izreke 22:26; 11:15; 6: 1-5.

Postoji vrsta sitnog posuđivanja i pozajmljivanja koje rade mnogi, posebno u pogledu predmeta za kućanstvo, sapuna, šećera, čabrova, alata itd., koje ovdje zaslužuje razmatranje. Nova Stvorenja, pod nadzorom duha zdravog uma, moraju u svojim srcima odbaciti takva sitna dosađivanja; toliko da će biti sigurni da će tako regulirati svoje vlastite poslove i potrebe da će takvo posuđivanje učiniti izuzetno rijetkom stvari – stvari krajnje nužde u slučaju bolesti ili drugih krajnosti. Trebalo bi biti dijelom odlučnosti svih Gospodnjih svetaca da drugim ljudima prave što manje problema. Ako im, dakle, kroz ne poklanjanje odgovarajuće pozornosti njihovim stvarima, nedostaje maslaca za obrok, radije bi trebali raditi bez njega, a ne iznervirati susjeda i dati loš primjer. Ako imaju samo jedno glačalo i ne mogu si priuštiti kupnju drugog, najbolje bi se bilo pridržavati posljedica i koristiti to jedno.

Oni koji održavaju takve stroge propise u pogledu njihovih vlastitih poslova prirodno će se osjećati više iznerviranima nego drugi ako im susjed dođe nešto posuditi. Štoviše, Gospodinov narod bi trebao biti zajmodavcima, a ne zajmoprimcima; i naš bi savjet bio da bi u svoj razumnoj umjerenosti Gospodinov narod trebao steći notu osobitosti u oba ova pogleda – da bi uvijek bili spremni posuditi, i to od srca, s vedrinom i dobrom voljom, i željom da ugode i učine uslugu u mjeri u kojoj bi si oni mogli priuštiti gubitak – i uvijek nespreni posuđivati od drugih. Takve osobe bi se, doduše, smatrale „dobrim bližnjima,” bez obzira na to jesu li ih smatrali „osobitim ljudima” zbog njihove odanosti Gospodinu i njegovoj Riječi ili ne. Istina, zajmoprimci možda neće uvijek vratiti artikl, ali i može koštati problema ići za time; ili, u

slučaju posudbe hrane, možda ju nikad neće vratiti. Međutim, trebali bi smo tako razmišljati da ako su tako posudili i potrošili i nisu uspjeli vratiti hranu, bilo bi manje vjerojatno da će ponovno doći po još. Ako bi okolnosti to dopuštale, radije ne bismo nikad pitali za povratak posuđenog artikla. Radije bismo smatrali ove povoljne mogućnosti za sklapanje prijateljstva s „mamonom nepravde” – dobre prilike za žrtvovanje trivijalnih zemaljskih interesa da bismo mogli, kroz iste, postići veći moralni i duhovni utjecaj kod naših bližnjih.

Dok razmatramo ovu temu, mogli bismo spomenuti još jednu, usko povezanu s njom na općeniti način, naime, navika nekih da sebe smatraju slobodnima da se nameću njihovim prijateljima kao posjetitelji – posuđujući vrijeme bližnjega. Dio je velikodušnog duha ljubavi da budemo gostoljubivi i sav bi Gospodinov narod trebao kultivirati taj stav u svakoj pogodnoj prilici, kao nešto što je ugodno Gospodinu i što će biti korisno za njihov vlastiti duhovni rast. (Heb 13:2) Trebalo bi im biti drago ugostiti prijatelje, bližnje, za obrok ili za noć, itd., već prema njihovim okolnostima: srdačna želja za ugošćavanjem uvijek bi trebala biti prisutna, je li prilika za ostvarenje te želje pronađena ili nije. Gostoljubivost ne znači raskošne troškove izvan nečijih mogućnosti, niti da bi se trebalo bolje pobrinuti za gosta nego za vlastitu obitelj. Znači, međutim, spremnost da dijelimo stvari koje imamo s drugima.

No, pogledajmo drugu stranu pitanja. Gospodinov posvećeni narod Novog Stvorenja nikada ne bi trebali biti uljezi. Trebali bi biti sigurni da imaju jasan poziv i dobrodošlicu prije nego što prihvate gostoprimstva za obrok ili za noć. Kako lijepu ilustraciju ovog ispravnog principa mi imamo u slučaju našeg Gospodina, hodajući s dvojicom učenika do Emausa! Bila je njegova želja otići s njima u njihov dom i podijeliti s njima večernji obrok, kako bi im mogao dodijeliti dodatni blagoslov. Ipak, kad su stigli do njihovog doma, „napravi se kao da će ići dalje,” i pričekao je dok nisu

urgirali ili ga prinudili prije nego što je pristao da ostane sa njima. To nije bila obmana, niti bi bilo varljivo s naše strane da učinimo slično. Naš Gospodin ne bi ostao s njima, osim ako ga nisu na to nagovorili, niti bi smo mi trebali ostati s bilo kim osim s onima što nam daju srdačnu dobrodošlicu, niti ostati duže koliko se srdačna dobrodošlica može nastaviti, bez obzira na naše okolnosti.

Ideja koja izgleda prevladava u glavama nekih, da su slobodni „zasjesti” kod tjelesnih rođaka ili duhovne rodbine, velika je pogreška. Takvo pravo ne prevladava. Imamo pravo davati i biti velikodušni, ali nismo ovlašteni tražiti ili zahtijevati takve stvari od drugih. Oni imaju pravo dati ili uskratiti ono što je njihovo vlastito, ono čega su upravitelji. Što se tiče toga koliko bi si Nova Stvorenja trebala dopustiti da im se nametnu neumjesna braća ili rođacima po tijelu ovisi o okolnostima, uglavnom o fizičkim i financijskim uvjetima posjetitelja. Međutim, u pravdi prema sebi, i u pravdi također prema posjetitelju koji ima nerazumno razmišljanje o ovom pitanju i koji namjerava učiniti svoj posjet predugim posjetom, onaj koji je ugostio bi trebao ljubazno ali otvoreno reći – „Morao bih vam možda reći da neće biti pogodno za vas da budete s nama dulje od –”; ili još jedan dobar način odnosa s takvim ljudima je reći na početku njihova posjeta da će biti prikladno imati ih do određenog datuma ili ih definitivno pozvati za obrok ili dan ili tjedan, ovisno o slučaju – jasno naznačujući opseg poziva i ne prepuštati to nagađanju. Takav se pravac postupanja čini prijeko potrebnim u interesu doma, obiteljskog novčanika, vlastitog vremena, Gospodinove službe itd., kao i odgovarajuće i korisno velikom broju ljudi koji imaju nerazumne prosudbe duž ove crte. Ali nije potrebno ni nama da mislite ili razgovarajte o ili s njima neljubazno. Oni su možda pali više po ovome pitanju nego mi ili neki drugi, a mi smo možda po prirodi bili više pali nego oni u ostalim pojedinostima. U svakom bismo slučaju trebali razmišljati ljubazno, velikodušno,

u odnosu na njih, i tim više odlučniji da ćemo mi sami temeljitije izbjegavati nepoželjan način postupanja.

„Ne budite, dakle, zabrinuti za sutra”

– Mat. 6:34,19,20 –

Izjava našeg Gospodina citirana gore, i njegova druga izjava, „Ne skupljajte sebi blago na zemlji, gdje moljac i hrđa kvare i gdje lopovi provaljuju i krađu, nego skupljajte sebi blago na nebu,” bila je mi mislimo ozbiljno pogrešno shvaćena od mnogih njegovih revnih i dobronamjernih sljedbenika. Neki su zaključili da je Gospodin mislio da trebaju živjeti „od ruku do usta,” i biti potpuno bez ikakvog obzira na budućnost. Mi vidimo, naprotiv da nam naš nebeski Otac nije ostavio takav primjer; da neprestano razmišlja o nama i da je uredio godišnja doba, žitarice, povrće i voće po njihovom redosljedju. Mi također vidimo da je on namjeravao da bi smo mi trebali prepoznati slična načela, i tako je uredio prirodu da je potrebno da mi sadimo da bismo to naknadno mogli jesti i tkati kako bismo imali odjeću, i unaprijed pripremiti ulje koje bi dalo svjetlost u noći. Isti se princip odnosi na sva životna zbivanja, i trebali bismo odbaciti misao da je naš Gospodin Isus namjeravao proturječiti ili srušiti tu božansku pripremu, kako je prikazana u svojoj prirodi.

Što je onda mislio naš Gospodin? Mi odgovaramo da je u izvorniku prvog teksta misao: „Nemojte se tjeskobno [opterećujuće] brinuti za sutrašnji dan”; „Dosta je danu zla njegova.” Gospodinov narod ne smije biti tjeskobno zabrinut za budućnost. Oni bi trebali biti, „Ne lijeni u poslu, nego gorljivi duhom, služeći Gospodinu.” Tijekom sadnje i sjetve i plijevljenja i okopavanja, oni po vjeri trebaju priznati da su svi njihovi poslovi podvrgnuti božanskom nadzoru, i da je Bog obećao da će sve funkcionirati zajedno na dobro onima koji ga vole. Trebali bi tako temeljito primijeniti dragocjena obećanja o božanskoj brizi da bi njihova srca bila potpuno bez tjeskobe.

Trebali bismo prepoznati veliku razliku između nepažnje i tjeskobne brige. Da je naš Gospodar bio bezbrižan, ekstravagantan, rastrošan, nepromišljen, glede sutrašnjeg dana, on ne bi rekao svojim učenicima da skupe fragmente koji su ostali nakon hranjenja mnoštva; ali on je upravo u tom slučaju ilustrirao ispravnost razmišljanja o sljedećem obroku, za sljedeći dan. Ali nije bilo tjeskobno razmišljanje koje je on pohvalio. Učenici su se trebali služiti onim što im je bilo dato u ruke, a ne rasipati bilo što od toga. Ali kad bi se njihova zaliha iscrpila bez njihove krivnje i ako nisu imali sredstava za obnavljanje iste, trebali bi vjerovati Gospodinu toliko bezuvjetno da isključuju tjeskobnu brigu, premda ne da bi ispuštali svoju snagu. Ova ista misao je ilustrirana u slučaju Josipa u Egiptu, gdje je, pod božanskim vodstvom, sakupio blago pšenice tijekom sedam obilnih godina i tako napravio pripremu za sljedećih sedam godina gladi.

Ni drugi tekst ne podrazumijeva bezbrižnost u pogledu svakodnevnih životnih poslova – interesima sadašnjeg života, odgovarajuće pripreme za naše obitelji, itd. Što onda znači? Znači da ništa zemaljske vrste ne bi trebalo postati naše *blago* – da bismo trebali cijeliti iznad svih ostalih nebesko blago. Na njega bi naša srca trebala biti usredotočena, i s njime bismo trebali neprestano hraniti svoj um; tako bogati, trebali bismo imati duhovni počinak vjerom, vjerujući božanskim obećanjima. Svijet ne zna ništa o ovim nadasve velikim i dragocjenim stvarima koja Nova Stvorenja imaju po vjeri. I, kako to himna izražava,

„Svako će srce tražiti i voljeti svoje;
Moj cilj je Krist i samo Krist.”

Odabirom Krista ne biramo samo slavu, čast i besmrtnost obećane onima koji su njegovi, nego mi biramo i patnje ovog današnjeg vremena, posebna ispitivanja i kušnje i iskustva obećana onima koji koračaju njegovim stopama, kao nužno obrazovanje i priprema za slave koje dolaze. Štoviše, svi koji tako traže Krista, sve koji su na taj način posve posvetili sebe Gospodinu, nemaju ništa od zemaljske vrste što mogu nazvati

svojim. Kada su oni bili od zemlje, zemaljski, računali su svoje zemaljske interese kao osobni imetak; ali kad su postali Gospodinovi, dali su sebe sa svime što su posjedovali Njemu. Kuće, zemlja, djeca, suprug, supruga, braća, sestre – svi su bili predani, posvećeni Gospodinu. Ništa od toga sada ne može biti blago Novog Stvorenja.

To ne znači da muškarac možda ne voli svoju ženu, ili supruga njezinog supruga – jako se cijene. To ne znači da možda ne vole svoju djecu i visoko cijene njihove osobine srca i uma. To ne znači da oni možda još uvijek ne vole i ne cijene ljepote Prirode. To ne znači da oni možda ne posjeduju kuću ili da ne posjeduju životinju. Ali to znači da nijedan od ovih zemaljskih posjeda više ne može biti njihovo *blago*, ili u bilo kojem smislu te riječi biti konkurencija Gospodinu, kojega su prihvatili kao „najljupkijeg među deset tisuća i posve lijepog.”

Novac se ne smije voljeti, štovati, obožavati: mi ne smijemo biti njegovi robovi ili sluge. Dali smo svoju odanost kao sinovi i kao sluge Svemogućem Stvoritelju i novac je jedan od njegovih slugu i oruđa, pa ga stoga trebamo takvim smatrati mi koji smo upravitelji toliko od toga, koliko u božanskoj providnosti, može doći pod našu kontrolu.

Ali, ne sjećamo li se Gospodinovih riječi mladom čovjeku koji je došao k njemu govoreći: „Što mi još nedostaje?” i kome je Isus odgovorio: „Ako hoćeš biti savršen, idi, prodaj što imaš i daj siromasima, pa ćeš imati blago u nebu; onda dođi i slijedi me.” A kad je mladić čuo tu besjedu, otišao je žalostan, jer je imao veliki imetak.” (Mat. 19:16-22) Ne uči li nas ovo potrebi da sav Gospodinov narod postane siromašan? Da, mi odgovaramo: „Uistinu vam kažem da će bogataš teško ući u kraljevstvo nebesko. I ponovo vam kažem: Lakše je devi proći kroz ušicu igle * negoli bogatašu ući u kraljevstvo Božje.” Bogati imaju

*Veliki gradovi Istoka u stara vremena imali su velika vrata koja su bila zatvorena za zalaska sunca i nije im bilo dopušteno da budu otvorena do jutra, da ne bi neprijatelj iskoristio priliku i izvršio napad. Ali

iskušenja u dobrim stvarima ovog sadašnjeg života, koji teže privući njihova srca i postati njihovim idolima i njihovim blagom. Oni su dakle u tom pogledu manje povoljno situirani od siromašnih koji imaju malo dobara ovog svijeta na koje bi mogli usmjeriti svoja srca, i koji su skloniji slušati s radošću radosne vijesti o božanskoj milosti, velikim bogatstvima koje Gospodin čuva za svoje vjerne. Međutim, bila bi pogreška da pretpostavimo da nitko ne bi mogao posjedovati dobra ovog svijeta bez da ih zloupotrebljava, obožava ih, idolizira ih, smatra ih njihovim blagom. Bila bi jednaka pogreška pretpostaviti da oni kojima nedostaje zemaljskog bogatstva ih ne mogu obožavati i od njih napraviti blago. Tko nije znao ili čuo za siromašne ljude koji su se očito klanjali bogatstvu, za tim su žudili, neprestano se borili za to i uvijek bili nezadovoljni jer su bili nesposobni da dohvate ono što su njihova srca shvatila kao blago?

Svi koji dolaze Gospodinu, bili oni bogati ili siromašni sa stanovišta dobara ovog svijeta, moraju doći s razumijevanjem potpunog posvećenja – pune žrtve njihovih srca, njihovih volja i svega što posjeduju – u protivnom neće biti prihvaćeni. Siromah koji dolazi k Gospodinu mora odustati od idola njegove *mašte* i *ambicije*, njegove lakomosti za zemaljskim bogatstvom koje još nije postigao. Bogataš koji dolazi Gospodinu mora doći, isto tako, s potpunim predanjem svoje volje, odustajući od svojih zemaljskih planova i ciljeva, kojima je prethodno posvećivao najbolje snage svog života: on mora žrtvovati, ne samo ono što posjeduje, već sve čemu se nadao, čemu je stremio i za što je bio ambiciozan osigurati si – sve mora biti položeno na Gospodinov oltar ili on ne može biti njegov učenik.

imali su mala vrata koja su bila čuvana i kroz koja bi čovjek mogao ući i mogao je čak i provesti svoju devu, skidajući teret s nje i omogućujući životinji da se provuče na koljenima. Ta su se mala vrata zvala „ušica igle.“ Tako bogat čovjek može dobiti pristup Kraljevstvu, ali ne i opterećen sa zemaljskim bogatstvom ili blagom. Moraju ga otpustiti.

Bogati mladić mogao je razumjeti Gospodinove riječi bolje da je imao pravi stav uma; jer vjerujemo da bi mu Gospodin objasnio stvari dalje. Da je rekao, Gospodine, prihvaćam uvjete; Ja predajem sve moje tebi, kao Božjem predstavniku. Kako ću nastaviti izvršavati tvoje upute? Da prodam svoja stada i stoku i zemlju i kuće, i uzmem bruto tako primljene svote, sazovem siromašne i bacim novac u zrak, i pustim ih da se otimaju za njega, ili kako da nastavim? Molim te daj mi daljnje upute.

Možemo zamisliti da mu Gospodin govori: Sada si stigao do točke do koje sam želio da dođeš, i ja ću objasniti moj nalog konkretnije. Sada si posvetio *sve* svoje Bogu, podvrgavajući to njegovoj volji – da bude korišteno prema tvom razumijevanju što je njegova volja, i ti se raspituješ kod mene glede njegove volje. Reći ću ti: njegova volja je da postaneš njegov upravitelj, i ne samo da zadržiš imovinu, nego da ju kao njegov upravitelj trošiš, koristiš isto tako što mudrije znaš. I predlažem da započneš uzimajući novac koji imaš u banci i koristiš ga. Možeš, ako odlučiš, započeti ovdje, sa mojm apostolima i sljedbenicima. Pogledaj koje im dobro možeš učiniti. Dok trošiš taj novac, prodaj kuću ili stado ovaca ili stoke, i tako nastavi koristiti sredstva koja je Bog stavio pod tvoju kontrolu – postajući njihovim upraviteljem, očekujući da nakon posvećenja svega njemu ćeš u konačnici biti pozvan položiti račun. Onda ako ćeš moći pokazati da si koristio ono što si mu posvetio onoliko mudro i temeljito koliko si znao kako možeš očekivati da ćeš čuti blagoslovljene riječi, „Dobro si učinio, slugo dobri i vjerni. Uđi u radost gospodara svojega.”

Posvećenje svega našeg Gospodinu ne znači da bi se sav naš imetak trebao koristiti isključivo u vjerskom djelu. Kao Gospodnji upravitelji, moramo neprestano tražiti da saznamo što bi mu ugodilo, tražeći naše upute iz njegove Riječi. Tamo smo naučeni slaviti ga; i u nastojanju proslaviti ga, mi ćemo se

nastojati koristiti, ne samo naše glasove i olovke, nego sve naše talente, uključujući i naš novac ili imovinski talent. Budući da smo Gospodnji, sve obveze koje su na nama su obveze koje počivaju na našem vremenu i imetku koje smo posvetili. Na primjer, imati ženu znači imati razumnju obvezu prema njoj, odgovarajuću pažnju i održavanje; i slično djeca su hipoteka na ono što mi posjedujemo od imovine ili vremena ili talenta.

Božja je volja da prepoznamo ove hipoteke, i da bismo trebali iz dana u dan ispunjavati njihove zahtjeve na razuman način – ne zaboravljajući da se od nas očekuje da ne rasipamo Gospodinova sredstva, nego da ih nastojimo usmjeriti što je više moguće u takve kanale koji bi bili posebno korisni u promicanju vjerske istine – širenju dobre vijesti o velikoj radosti – što predstavlja našu najuzvišeniju koncepciju dobrih stvari za uzdišuće stvorenje. Poanta koju ističemo je da briga za suprugu i djecu, ili ostarjele roditelje ili druge koji o nama ovisе je od Gospodina prepoznato kao pravilna upotreba dijela onoga što smo mu posvetili. Ali ne smijemo dopustiti ekstravaganciji ili rasipništvu u ovim smjerovima da ometaju upotrebu naših sredstava mnogo izravnije u onome što je za nas glavno životno djelo – naviještanje Evanđelja, dobre vijesti Kraljevstva.

Ne samo da ne bi smo trebali lišavati svoje obitelji stvari potrebnih za njihovo pravilno održavanje, nego Sveto nas Pismo upućuje da jest dio naše dužnosti da im osiguramo hranu, gledajući do neke mjere u budućnost. Slušajte poruku preko mudrog čovjeka: „Idi k mravu, lijenčino, razmotri puteve njegove i budi mudar.” (Izreke 6:6) Nalazimo mrava kako pohranjuje dobru količinu hrane za svoje perspektivne mlade; i tako nam kaže Apostol, roditelji bi trebali sabirati za svoju djecu. (2. Kor. 12:14) Prema prirodnom stavu i sklonosti naših sebičnih, palih priroda, vjerojatno manje ima potrebe za opomenom po ovoj osnovi nego što trebamo savjet da ne idemo u krajnost u suprotnom smjeru. Misao Svetog pisma na

tu temu nadalje je izražena Apostolovim riječima: „Nastojte oko onoga što je pošteno pred svim ljudima”; i nadalje, „Ako li se tko ne skrbi za svoje, a posebice za svoje ukućane, zanijekao je vjeru i gori je od nevjernika.” (Rim. 12:17; 1. Tim. 5:8)

Čini se da je misao da svaki roditelj duguje svojem djetetu dati mu više od početka života umjesto samo nesavršeno umiruće malo tijelo rođeno na svijetu. Donijevši djecu na svijet, postaje dužnošću roditelja kako bi se pobrinuli za njihovo razumno i pravilno uspostavljanje u istome. To uključuje ne samo davanje hrane i odjeće tijekom djetinjstva i mladosti, nego i pružanje intelektualnih i moralnih uputa na koje smo već ukazali; a sve to znači skrbiti, odložiti od osobne potrošnje, u interesu djece. Uvidjevši neizvjesnost života, ne bi bila nerazumna primjena Biblijskog naloga da roditelj ima nešto pripremljeno za potrebe njegove obitelji u slučaju njegove smrti prije nego što su dostigli zrelost. Nije naša misao da je Apostol mislio da bi roditelji trebali tražiti da sakupljaju blaga za svoju djecu oko kojeg bi se svađali i da si naude međusobno. Dijete prilično dobro rođeno i koje dobiva razumno obrazovanje i smjernice za zrelost je u dobrom stanju, u sebi ima bogato naslijeđe; i roditelj koji je napravio takvu pripremu za svoju djecu ima sve razloge smatrati da je njime u toj stvari vladao zdrav um, Duh Sveti, pravi stav, priznat od Gospodina, iako nije ostavio nikakvo vlasništvo svojoj obitelji ili ništa više od skloništa ili kuće. Takav je čovjek ispunio svoje upraviteljstvo i takva djeca će možemo biti sigurni na kraju cijeniti njegovu vjernost.

Organizacije Za Uzajamnu Dobrobit itd.

Živimo u vremenu organizacije, i mora se priznati da su neke od njih bile i jesu uistinu mudre i korisne pripreme. Osiguravajuća društva svake vrste su, naravno, na komercijalnoj osnovi, a ne strogo govoreći, filantropskoj. One

su napori od strane čovječanstva da premosti neizvjesnosti i poteškoće sadašnjeg života – napraviti pripreme prije smrti i njezinih katastrofalnih rezultata u poslovima onih koji ovise o njima. Mi ne moramo ulaziti u opise ili detalje glede različitih vrsta osiguranja, ali možemo odmah reći da je to čisto stvar poslovne prosudbe, a ne vjerskog pitanja, hoće li se Gospodnji narod poslužiti ili ne mogućnostima osiguranja.

Poznate su nam okolnosti u kojima smatramo da je otac obitelji mudro postupio glede osiguravajuće politike u korist svoje supruge i djece. Pogotovo je ovo mudar pravac djelovanja kada supruga nije suglasna sa Sadašnjom Istinom i stavovima supruga glede bliske budućnosti, i kada ona želi osiguranje kao zaštitu i kao odmor i olakšanje njenom umu. Ako se muževljeva prosudba u bilo kojem značajnom stupnju podudara s onom njegove supruge, mislimo da bi mu bilo dobro da održi takvo osiguranje. Mi ne zagovaramo osiguranje, a što se tiče pisca, on nema nijedno. Mi samo ističemo da ništa u Svetom Pismu nije zamišljeno da upravlja ili regulira ponašanje Novog Stvorenja u tom pogledu, i da svatko mora koristiti svoj vlastiti sud u skladu s njegovim osobitim uvjetima u odlučivanju o toj stvari.

Prema našim očekivanjima stres velikog vremena nevolje će biti na nama uskoro, negdje između 1910 i 1912. – kulminirajući s krajem „Vremena Pogana,” Listopada 1914.*

Početak ozbiljnosti nevolje nije izrazito označen u Svetom Pismu i prilično je nagađajuće. Zaključujemo da tolika nevolja, tolika svjetska katastrofa, teško da bi mogla biti ostvarena za manje od tri godine, te da ako bi trajala mnogo više od tri godine „nijedno tijelo ne bi bilo spašeno.” U skladu s tim očekivanjima očekujemo da će kada financijska oluja zahvati

*Vidi sv. II, str. 76-78. Sukladno tome vrhunac okupljanja snaga je došao u jesen 1914. izbijanjem velikog Europskog rata – faza u rušenju Sotoninog Carstva.

Svijet Kršćanstva, poslovanja i banke te osiguranje i imovinske vrijednosti sve zajedno pasti; da će to doista sačinjavati ozbiljno obilježje nevolje, donoseći zaprepaštenje i razočarenje za srca koja se nemaju ni na što drugo osloniti – nema nebeskog blaga.

Vrlo je razumno pretpostaviti da će ono što se naziva bratskim osiguravajućim društvima pasti prije običnih kompanija, jer su prve bez kapitala i ovise o procjenama; i jer će te procjene postajati sve tegobnijima kako članstvo u društvima ne samo da će se prestati povećavati, već pod pritiskom, će se smanjiti. Neuspjeh ovih različitih društava će, nesumnjivo, uništiti nade mnogih i napraviti ih nepromišljenima glede svih zemaljskih izgleda. Stoga svaki mora sam odlučiti svoj najmudriji put kao upravitelj koju god imovinu ili prihode mogao imati; ali nitko od Novog Stvorenja, kontrolirano i vođeno vjerom u Gospodina, neće osjetiti takvu tremu u odnosu na budućnost što bi donijelo strah u njihova srca; niti će ovaj razred imati takvo pouzdanje u bilo koju ljudsku agenciju, zaštitu ili pomoć da bi ih to učinilo da se osjećaju ovisnima o tome kao o svom blagu, i imali slomljeno srce u slučaju njegovog neuspjeha.

Ovo pred nas donosi cijelo pitanje redova, društava, itd. I koje prednosti ima Novo Stvorenje u povezanosti s takvim organizacijama. Je li ispravno za njih biti članovima tih društava? Odgovoramo na to dok su Crkvena društva isključivo religiozna, i radničke i dobrotvorne organizacije općenito čisto svjetovne, postoje još drugi redovi koji kombiniraju vjerska i svjetovna obilježja. Kako mi razumijemo stvar, na primjer, Slobodni Zidari, Čudni Momci, Vitezovi Pitije, itd., obavljaju izvjesne ceremonije i obrede vjerske vrste. Neka se razumije da mi ne vodimo nikakav rat protiv onih koji imaju članstvo u tim raznim redovima, baš kao što mi ne ratujemo niti protiv raznih sektaških vjerskih sistema. Mi na jednu razinu stavljamo sve one koji imaju bilo kakve vjerske

ceremonije, učenja itd. i smatramo ih sve kao dijelove Babilona, neke četvrti ili okruzi koji su čišći, a drugi manje čisti, ali svi, ipak, puni zbunjenosti, pogreške – suprotno božanskoj namjeri, kako je prikazana u organizaciji primitivne Crkve i uputa, danih riječju i primjerom nadahnutog Osnivača, i njegovih dvanaest apostola.

Mi upozoravamo Novo Stvorenje da nema što god u vezi s bilo kojim od ovih polureligijskih društava, klubova, redova, crkvi; nego „Izađite među njih, i budite odvojeni i ne dotičite se nečistog. „(2. Kor. 6:17) Njihove stvari, njihovo štovanje, njihova učenja, njihove doktrine su nam nečiste, iako možda nisu nečiste njima. Oči našeg razumijevanja su bile otvorene i sada nam se sve pojavljuju u novom svjetlu, tako da stvari koje smo nekada voljeli sada mrzimo i stvari koje smo nekad mrzili sada volimo.

Ali što se tiče ostalih redova i društava koja sadrže ništa religioznog karaktera, štovanja, učenja, doktrina, prakse, već su samo osiguravajuća društva uzajamne koristi i kojima pridaju znakove i lozinke samo kao za razlikovanje; ili s obzirom na druga društva radnika, sindikata na obostranu korist i zaštitu od nepravde i za održavanje razumnih plaća – mi nemamo što reći protiv ovih. Svi oni tvrde da su organizirani duž pravde, kakvu bismo mogli odobriti. Svi oni tvrde da nemaju namjeru kršiti zakone, ljudske ili božanske. Prema tome, ne vidimo valjan prigovor koji bi mogao biti podignut protiv njih, ako je iz bilo kojeg razloga Novo Stvorenje utvrdilo da je ili potrebno ili korisno postati povezan s njima. Naš vlastiti izbor i naš savjet drugima, koliko se to praktično odnosi na njihove slučajeve, bilo bi *osloboditi* se svih ljudskih organizacija, ujediniti se samo s Gospodinom i onima koji imaju njegov Duh; ali mi dobro znamo pod kojim su stresom nastale radničke organizacije, i to da nije bilo njihovog postojanja vjerojatnost je da bi plaće radnika bile niže nego što jesu i njihovi opći uvjeti gori.

Ipak, dok osjećamo opću simpatiju prema cilju tih društava, mi ne možemo odobriti sve metode s kojima se ponekad služe, jer svi moraju priznati da često koriste moć organizacije na tiranski način. Moramo suosjećati s njihovom općom namjerom, naime: otpor prema pritisku koji će sigurno pratiti akumulaciju bogatstva i opće tendencije u takvim okolnostima, u rukama sebičnih, da sabijaju siromašne do mjere otpora. Naš savjet braći koja žive u zajednicama gdje su radničke organizacije na vlasti i podržavaju nadnice, bilo bi da dobrovoljno doprinose troškovima organizacije isti iznos koji bi davali da su članovi, i to s jednakom redovitošću, i općenito se pokoravati zapovijedima reda, osim ako ne bi bili suprotni njihovoj savjesti; ali da ako je moguće oni izbjegavaju članstvo, objašnjavajući donekle svoj stav u vrijeme davanja udjela u procjenama. To bi svima očitovalo da želja da se oslobode članstva nije bila sebična želja za izbjegavanjem odgovornosti za troškove povezane sa očuvanjem povoljnih uvjeta pod kojima rad djeluje.

Ako, međutim, neće biti ništa prihvaćeno osim redovnog članstva, ne znamo za zapovijed iz Svetog Pisma ili drugi razlog zašto bi se trebali suzdržati od članstva – pogotovo ako se članstvom postavi uvjet pod kojim bi im ovisio kruh svagdašnji. Neka se pridruže pod takvim okolnostima i redovito plaćaju članarinu, ali izbjegavajte prisustvo na sastancima, osim u vrijeme kad za to postoje razlozi vjerovati da u toj prigodi mogu dati riječ koja bi mogla biti od pomoći u pravom smjeru interesa reda, u skladu s mirom i pravednošću. U slučaju štrajka, neka se pokore naredbi da se povuku, ipak ne sudjelujući u bilo čemu što bi bilo neuredno ili suprotno pravima i slobodama drugih; i neka ovo bude temeljito poznato službenicima društva, tako da oni ne bi pomislili zahtijevati takvu uslugu.

Savjesno Uplitanje U Tuđe Stvari

„Miješanje u tuđe poslove” Apostol je strogo prekorio, kao potpuno neskladno s novim umovima Novoga Stvorenja. (1. Tim. 5:13; 1. Pet. 4:15) Nametljivac je onaj koji se bavi stvarima drugih, što nema pravo raditi. Čak „djeca ovoga svijeta” su dovoljno mudra u svojem naraštaju raspoznati da u kratkom rasponu sadašnjeg života osoba razumno zdravog uma ima sasvim dovoljno za zauzeti se sa pravilnim praćenjem vlastitog posla; i da ako bi on trebao posvetiti dovoljno pažnje poslovima drugih da bude temeljito kompetentan da ih savjetuje i miješa se u njihove zabrinutosti sigurno bi donekle zanemario vlastite poslove. Mnogo više bi trebala Nova Stvorenja začeta od Gospodina duhom zdrave pameti, shvatiti tu istinu i dodatno shvatiti da imaju još manje vremena nego svijet za miješanje u tuđe poslove, njihovo vrijeme nije njihovo vlastito, zbog njihovog potpunog posvećenja vremena, talenta, utjecaja, svega Gospodinu i *njegovoj* službi.

Takav, čak i ako mu na ovu temu nedostaje prirodno zdrav um, biti će prinuđen ići ispravnim pravcem naložima Svetog Pisma, i shvaćanjem da je vrijeme kratko za ispunjenje njihove zavjetovane žrtve. Oni bi također trebali shvatiti da Zlatno pravilo, zahtjevano od Novog Stvorenja, zabranjuje sve slično miješanje u tuđe poslove. Sigurno im ne bi bilo drago da im se drugi petljaju u njihov posao i trebali bi biti jednako oprezni činiti drugima onako kako bi htjeli da im drugi čine. Apostol je shvatio, unatoč tome, da je obrnuto od ovoga općenito svjetovni duh i, stoga, opominje svece da proučavaju, da prakticiraju, da uče u tom smislu. Njegove su riječi, „učite se biti mirni i svoje činiti.” (1. Sol. 4:11)

Ta prirodna sklonost da se pazi na poslove drugih, i pruža ruku u njihovom ispravljanju i vađenju truna iz oka tvog brata, do zanemarivanja grede u vlastitom oku, kako je Gospodin to ilustrirao (Mt. 7:3-5), ponekad napada Novo stvorenje na

svojtveni način. Zamišlja da je njegova „*dužnost*” savjetovati, vaditi i istražiti, koriti, ukoriti. Dok on stvar preokreće u mislima uvjerava se da bi ne činiti to značilo grijeh; i tako postaje ono što bismo mogli označiti savjesnim njuškalom, ili nametljivcem – onaj čije je nametanje dvostruko jako i agresivno od strane pogrešno informirane i krivo usmjerene savjesti. Ovi, često iskreni i dobri ljudi, prava Nova Stvorenja, su ometani ovim nedostatkom u svemu što pokušavaju učiniti u Gospodinovoj službi. Svatko bi trebao preuzeti svoju odgovornost i naučiti primijeniti već istaknuta pravila pravde i ljubavi. Trebao bi obrazovati svoju savjest kako bi razlikovao bratsku dužnost i miješanje u tuđe poslove; a što se tiče našeg opažanja ide većina od Gospodinova naroda, kao i svijeta, činili bi da rade puno manje prigovaranja, prijekora, pronalaženje greški i kljucanja, nakon što bi počeli shvaćati pravila pravde i ljubavi, kombinirana u Zlatnom Pravilu i primjenjivali to na životne stvari i njihove odnose s drugima.

Sigurno je raspitati se glede bilo koje stvari koja se nameće u tom smislu – Je li to moja stvar? U našem ophođenju sa svijetom mi ćemo općenito naći po pažljivom ispitivanju da nije naša stvar koriti ili prekoriševati ili ih ukoravati. Pozvani smo od Gospodina i okrenuli smo se od puta svijeta da bi slijedili uski put; *to* je naš posao. Trebali bismo željeti da nas svijet pusti na miru, da možemo slijediti Gospodina; i shodno tome, trebali bismo prepustiti svijet njegovim zabrinutostima, obraćajući se i našu Evanđeosku poruku onome tko „ima uho za čuti.” Svijet, budući nije bio pozvan od Gospodina, i nije došao na „uski put”, ima pravo odabrati glede svog puta i ima pravo očekivati da se mi nećemo miješati, kao što to niti mi ne želimo da nas se ometa. To neće ometati činjenicu da će naše svjetlo svijetliti, i time ćemo neizravno pokazivati kontinuirani utjecaj na svijet, iako mi

ne ukoravamo ili se na bilo koji drugi način miješamo u tuđe poslove. Gdje je stvar o poslu koji nas se financijski tiče, to, naravno, nije miješanje u posao drugih ljudi, nego miješanje u naš vlastiti posao, pokloniti odgovarajuću pozornost takvoj stvari. Niti je miješanje u tuđe poslove za roditelja da ima znanje i vodstvo u vezi sa svim tekućim interesima obitelji i doma. Ipak čak i ovdje osobna prava svakog člana obitelji treba uzeti u obzir i sačuvati. Muž i otac obitelji koji je prepoznat kao njena glava i poglavar u autoritetu, treba koristiti taj autoritet u umjerenj ljubavi i mudroj obzirnosti. Individualnost supruge, njeni ukusi i preferencije, trebao bi uzeti u obzir i kao njegova zastupnica trebala bi biti kvalificirana s punom snagom i autoritetom u njezinoj posebnoj domeni kao njegov pomoćnik i kućna pomoćnica; i u njegovoj odsutnosti trebala bi zastupati njegov autoritet u potpunosti u pogledu svih obiteljskih poslova. Djeca bi također, prema dobi, trebala dobiti razumni stupanj privatnosti i individualnosti u njihovim poslovima, roditelj samo izvršava svoj autoritet i nadzor u takvim vezama koje bi služile redu i udobnosti doma i utjecale na pravilan razvoj članova u pitanjima mentalnim, moralnim i fizičkim. Djecu treba rano naučiti da se ne prepiru, niti da se petljaju u stvari jedno drugog, nego poštovati tuđa prava svakoga i postupati ljubazno i velikodušno jedan prema drugome prema Zlatnom Pravilu.

Nigdje drugdje nije toliko važno imati na umu tu opomenu u svezi miješanja u tuđe poslove doli u Crkvi. Braća trebaju brzo naučiti, iz Riječi, kao i iz zapovijedi i primjera starješina, da nije božanska namjera da bi se trebali miješati u međusobne poslove niti raspravljati jedni o drugima; nego da ovdje, kao i drugdje, vrijedi božansko pravilo: „Ne govori zlo ni o kome.” Miješanje u tuđe poslove – razmišljati i razgovarati o privatnim poslovima drugih, s kojim nemamo izravne brige – dovodi do

zlog govorenja i klevetanja, i rađa bijes, zlobu, mržnju, svađu i razna djela tijela i đavla, kako Apostol ističe. (Kol 3: 5-10) Stoga se često iz tako malo posađenog sjemena klevete počne razvijati veliko korijenje gorčine, pri čemu su mnogi oskvrnjeni. Svi koji imaju novi um zasigurno prepoznaju pogubnost ovog zla i svi bi trebali biti uzori u svojim domovima i susjedstvu. Svjetovni um može shvatiti da su ubojstvo i pljačka neispravni, ali zahtijeva se viša koncepcija pravde shvatiti duh božanskog Zakona – da je kleveta atentat na karakter, i da je krađa dobrog imena bližnjem pod bilo kojom izlikom pljačka.

„Blagoslivljanje Boga i Proklinjanje Ljudi”

Nije ni čudo što Apostol Jakov jezik naziva neukrotivim udom, koji je pun smrtonosnog otrova! Nije ni čudo što izjavljuje da je najteži ud našeg tijela za upravljanje! Nije ni čudo što kaže da on pali tok prirode! (Jakov, pogl. iii) Tko nije imao iskustva po toj osnovi? Tko ne zna da je barem polovica poteškoća života sljedivo do neposlušnih jezika; da su brzoplete i burne riječi uključivale ratove koji su koštali milijune novca i stotine tisuća života; da su također u temelju polovine parnica i više nego polovice domaćih nevolja koje su utjecale na našu rasu u proteklih šest tisuća godina! Apostol izjavljuje što se tiče jezika, „Njime blagoslivljamo [hvalimo] Boga i Oca, njime i proklinjemo [povrijedimo, oklevetamo, upropastimo] ljude na sliku Božju stvorene.” (Redak 9) Kršćanin koji je tek dostigao standard da se ne krade od bližnjeg, ili da ga ne ubija ali koji pljačka tog bližnjeg jezikom – ranjavajući ili ubijajući ili krađujući mu reputaciju, njegovo dobro ime – Kršćanin je koji je vrlo malo napredovao na pravi način, i koji je još uvijek daleko od stanja Kraljevstva nebeskog.

Svi znaju koliko je teško kontrolirati jezik, čak i nakon što shvatimo njegov opaki stav u našoj paloj prirodi. Stoga skrećemo pozornost na jedinu ispravnu metodu obuzdavanja ili ograničavanja jezika, naime kroz srce. Nadahnuta Riječ izjavljuje da „Iz obilja srca usta govore.” Budući je to istina, to podrazumijeva da kada imamo velike poteškoće s našim jezicima postoji mnogo toga što uopće nije ispravno u našim srcima; i da u omjeru u kojem ispravljamo svoja srca, imat ćemo manje poteškoća u kontroliranju svojih jezika. Usne koje neprestano prezrivo govore o drugima ukazuju na ponosno, oholo, dominantno, samopravedno stanje srca. Usne koje neprestano govore zlo o drugima ili izravno ili insinacijom, ukazuju na to da srce koje stoji iza usana nije čisto, nije ispunjeno Gospodinovim duhom ljubavi – jer „Ljubav ne čini zlo bližnjem” ni u mislima. Ono „ne misli zlo”. Ono si ne bi dopustilo da naslućuje zlo u odnosu na njega. Dat će mu korist od svake sumnje, i radije sumnjati povoljno nego nepovoljno.

Ljubav prema sebi obično je dovoljno jaka u cijelom čovječanstvu da sprečava jezik da govori bilo šta na vlastitu štetu; i pravilnoj ljubavi, nesebičnoj, koja bi voljela bližnjeg kao sebe, bilo bi toliko gnusno govoriti na štetu nečijeg bližnjeg ili brata, ili čak baciti mrlju na njegovo ponašanje, kao što ne bi bila voljna ići takvim pravcem postupanja protiv sebe. Mi stoga vidimo, iz kojeg god smjera da gledamo na temu, da je stvar od primarne važnosti za Novo Stvorenje postizanje savršene ljubavi u našim srcima. To bi nas prema Bogu potaknulo na još više revnosti i snage i samopožrtvonosti u suradnji u božanskoj službi, službi Istine; a prema ljudima to bi nas potaknulo ne samo da djelujemo pravedno i s ljubavlju, već mislimo i govorimo milostivo o svima što je više moguće. Ovo je Duh sveti, za koji nas je naš Otkupitelj naučio da se treba

moliti i glede kojega je proglasio da nam ga je naš Nebeski Otac voljniji dati nego što jesu zemaljski roditelji da daruju zemaljskim dobrim darovima svoju djecu; i iskrenost u molitvi za ovaj duh svetosti, duh ljubavi, podrazumijeva iskrenu želju i nastojanje da se u mislima i riječima i djelu može izliti izobilno kroz sva područja našeg bića. Tako ćemo i mi biti djeca našega Oca koji je na nebu i biti dostojni njegove ljubavi i svega dragocjenog što je obećao i što čuva za one koji ga vole.

Društvene Obaveze

Novo Stvorenje, sve dok se poistovjećuje sa ovim smrtnim tijelima, kroz njih ima društveni kontakt s tjelesnim ljudima i određene društvene odgovornosti. Novi um prirodno teži zajedništvu s drugim novim umovima, i proporcionalno kako se događa razvoj u milostima Istine nalazi se sve više i više izvan dodira sa svjetovnim udruženjima, ciljevima, ambicijama, literaturom i temama razgovora. Kod mnogih se javlja pitanje, u kojoj mjeri bi trebala Nova Stvorenja koja se smatraju mrtvima zemaljskim stvarima, interesima, itd., još uvijek nastaviti s druženjem s njihovim prijateljima prema tijelu – neposvećenima. Ovo je pitanje koje zaslužuje ozbiljnu i pažljivu pažnju svakog pojedinca; ne postoje dvojica potpuno sličnih okolnosti, i nijedan savjet koji bi se mogao dati ne bi odgovarao svim slučajevima.

Apostol savjetuje da se ne družimo sa zlotvorima, s onima čiju praksu prepoznavamo kao nečistu; da mi imamo naše zajedništvo u skladu s novim umom. Takav pravac postupanja nesumnjivo će biti prednost za nas, jer, prvo, takvo druženje neće kontinuirano poticati naše pale želje, i tjelesne, degradirane tendencije; i, drugo, jer će to biti korisnije u našim nastojanjima da slijedimo Apostolov nalog i da razmišljamo i razgovaramo i prakticiramo „sve što je istina, što god da je iskreno, sve što je pravedno, što god je čisto, što god da je

lijepo, što god da je na dobru glasu.” (Filip. 4: 8)

Međutim, naravno da bismo trebali osjetiti zanimanje za one povezane s nama krvnim vezama više nego za čovječanstvo općenito. Dakle, ako nas Duh Gospodnji vodi i potiče biti milostivima i ljubaznima prema čovječanstvu općenito, to bi podrazumijevalo da naši osjećaji prema našoj rodbini trebaju biti posebno obzirni i biti u mjeri u kojoj su naše mogućnosti, korisni. Ipak, ne bi bilo mudro, prema našem sudu, niti bi to bilo u skladu s uputama Svetog Pisma, niti u skladu s primjerom koje nam je predloženo u ponašanju našega Gospodina i ponašanju Apostola, za nas proširiti vrlo posebno druženje s našom zemaljskom rodbinom; ili da ih primamo ili tretiramo bolje nego što bismo postupali s njima ili čak isto tako kao sa ukućanima vjere. Mi Ovdje ograničavamo tako bliske odnose na ono što je zahtjev prema nama u skladu s Apostolovim riječima, „Tko ne skrbi za *svoje*, ... zanijekao je vjeru.” (1. Tim. 5: 8) Općenito mi primjenjujemo Apostolove riječi: „Činite dobro svima dok za to imamo priliku, a posebno ukućanima vjere.” Odmah do ukućana vjere trebala bi doći i naša udaljenija rodbina.

Očito je bila namjera našega Gospodina da okupi njegove sljedbenika kao novu obitelj, kao novo domaćinstvo, „kućanstvo vjere”. Stoga nalazimo ponovljeni nalog i poticaj za međusobnim druženjem, obostranom služenju i redovitim druženjem; uz obećanje da bi se tamo gdje se dvoje ili troje sastanu u Gospodinovo ime on bi bio posebno nazočan s njima, da podijeli blagoslov; i da njegov narod ne bi smio zaboraviti zajedničko okupljanje.

Pravac postupanja našeg Gospodina bio je u potpunosti u skladu s tim davanjem posebne pozornosti ukućanima vjere, jer nalazimo to u proslavi posljednje Pashalne večere, koju je trebala držati svaka obitelj zasebno (Izl 12:1-21), Gospodin se susreo sa svojih dvanaest apostola kao zasebnom obitelji – odvojena od svih njihovih veza i njegove. Nalazimo istu misao

u njegovim riječima kad su ga obavijestili da su njegova majka i braća bili vani, željni razgovora s njim. On je odgovorio i rekao, „Tko je moja majka? I tko su moja braća?” Jer svaki koji izvršava volju Oca mojega koji je u nebu, taj je moj brat i sestra i majka.” (Mat. 12:47-50)

Slijedom ovog božanskog primjera, stoga trebamo očekivati kako bismo pronašli svoje naklonosti i interese privučenima posebno prema članovima „tijela Kristova” drugovima u Novom Stvorenju. To, međutim, ne smije biti shvaćeno kao poništavanje najstrožih ispravnosti u bilo kojoj mjeri između spolova u Novom Stvorenju; niti to podrazumijeva da se nevjerni muž ili žena trebaju zanemariti da se vrijeme i zajedništvo mogu dati onima od novog uma. Naprotiv, obveza svakog je prema supružniku – paziti da se ne uskrati odgovarajuća utjeha, prednost ili društvo. To, međutim, ne bi podrazumijevalo podložnost tiraniji, takvoj kakva ne bi napravila razumnu pripremu za slijedenje božanske zapovijedi, „Ne zapostavljajte svoje sastajanje, ... i to više što više vidite da se približava dan.” (Heb. 10:25)

„Sve Ljude Poštujte”

„Kao slobodni, i to ne kao oni kojima je njihova sloboda pokrivalo zlobe, nego kao sluge Božje. Sve ljude poštujte, bratstvo ljubite, Boga se bojte, kralja poštujte!” „Vratite stoga svakome što ste dužni: kome porez, porez; kome carinu, carinu; kome strah [poštovanje], strah; kome čast, čast. Nikome ništa ne dugujete, osim da ljubite jedan drugoga.” (1. Pet. 2:16,17; Rim. 13:7,8)

Novo stvorenje, oslobođeno rivalstva i ambicija volje tijela i nadahnuto velikodušnim i milostivim impulsima Duha Svetoga, nema povoda za ponos ili lakomo rivalstvo koje bi ometalo odgovarajuće uvažavanje dobrih osobina srca ili uma kod drugih. Trebalo bi mu biti drago što prepoznaje i priznaje u potpunosti i slobodno zemaljska prava i potraživanja drugih – budući se je odrekao njegovih vlastitih prava i potraživanja zemaljske vrste u

korist duhovnog, nebeskog. Takav bi prirodno bio najiskreniji u svom priznanju velikana ovoga svijeta i najpokorniji zakonima i zahtjevima zakona, osim tamo gdje bi se oni našli u sukobu s nebeskim zahtjevima i zapovijedima. Nekolicina ako uopće i jedan zemaljski vladar u naše doba će naći grešku u priznavanju vrhovnog Stvoritelja i vrhunskoj odanosti njegovim zapovijedima. Stoga bi se Novo Stvorenje trebalo naći među onima koji najviše poštuju zakon današnjice – ne agitatori, ne svadljivi, i koji ne traže greške. Istina, oni vide, čak i jasnije nego drugi, razloge za pronalaženje kvara – oni vide nesavršenosti u svim sadašnjim uređenjima temeljenima na zakonu sebičnosti. Ali oni također vide kroz oči njihova razumijevanja, prosvijetljene božanskom Riječi, da su ljudski nemiri i revolucija prilično nemoćni donijeti potrebnu promjenu; da deset puta bolje od onoga što bi čovječanstvo moglo smatrati sposobnim za postizanje i dalje bi bilo daleko od savršenstva na koje nam Gospodin ukazuje i potiče nas da vjerujemo da će On izvršiti u svoje vrijeme, pod službom njegovog Kraljevstva – ono stanje u kojem će se vršiti Božja volja na zemlji kao što se to čini na nebu.

Shvaćajući nemoć ljudskog napora, Novo Stvorenje ima duh zdrave pameti u odnosu na sadašnje uvjete koje drugi, koji vide manje od njega ne posjeduju. Može vidjeti da je i najgori oblik ljudske vladavine, čak i najviše proizvoljna zlouporaba moći i autoriteta u očuvanju zakona i reda, daleko bolje nego što bi bilo bezakonje i anarhija. Naučio je, također, da je veliki Jehova zainteresiran za ove stvari, te da su njegovo vrijeme i način jedini mudri i primjereni za postizanje željenih rezultata. Novo stvorenje, stoga je strpljivo, vedro, nada se. Kao što apostol Jakov to izražava: „Strpite se, braćo Dolazak Gospodinov se približio.” (Jakov 5:7,8) Njegovo Kraljevstvo će uskoro donijeti pravednost i blagoslov cijelom svijetu čovječanstva.

Novo stvorenje čuje također Gospodinovu poruku: „Ne uzrujavaj se zbog zločinaca” – u svoje vrijeme oni će biti

odsječeni. (Ps. 37:1,2) Stoga, dok drugi mogu smatrati važnim razgovarati o raznim značajkama politike, dobre vladavine, financijama itd., on shvaća, naprotiv, da je Bog predvidio sadašnju situaciju i da je odluka već donešena protiv sadašnjih sebičnih institucija: „MENE, MENE, TEKEL, UPARSIN – Ti si izvagan na tezulji i nađen si nedostatan.” (Dan. 5: 25-28) On shvaća da je Božja prosudba po tom pitanju, kako je izražena u Svetom Pismu, ispravna i nepromjenjiva; i strpljivo čeka da Gospodin izvrši preobrazbu stvari prema njegovoj božanskoj volji i milostivim obećanjima. Iako shvaća da će to značiti veliku nevolju za svijet, Novo Stvorenje počiva na božanskim obećanjima i „ostavlja u Kristove ruke ključeve sutrašnjice.” Shvaća da njegove riječi ili misli ili djela ne mogu promijeniti krajnji rezultat i njegovo srce počiva vjerom u mudrost i snagu Božju. Govoreći o Novom Stvorenju u vezi s nemirnim vremenom koje nadolazi, Prorok je prikladno rekao, „[Sion] neće se pomaknuti”; – njezino pouzdanje i povjerenje i vjera su dobro utvrđeni, ne u neznanju i lakovjernosti, već u živoj i trajnoj Riječi Božjoj. (Psa. 46: 5)

Niti se Novom Stvorenju čini ni potrebnim niti razboritim nastojati uzbuniti svijet glede nadolazeće nevolje. Prije svega on ima na umu da je Gospodin izričito izjavio: „Nitko od zlih neće razumjeti.” (Dan. 12:10) Ima na umu, također, da jedno, uzdišuće stvorenje ima sasvim dovoljno za podnositi u svojim svakodnevnim udesima, ne sluteći nadolazeće nevolje, koje ne bi moglo odvratiti; i da „dosta je danu zla njegova.” Iako, dakle, neće izbjegavati „navjestiti sav naum Božji” onima koji daju bilo kakve dokaze da imaju uši da čuju, pametno će i pravilno izbjegavati rasipati snagu i izazivati bijes onih koji ne cijene Gospodina i njegovu Riječ. Oni neće bacati svoje bisere pred svinje, već mudrost što dolazi odozgo, bit će u njima –

prvo čista, zatim mirotvorna, blaga i lako poučljiva, puna milosrđa i dobrih plodova. (Jakov 3:17)

Pokazivanje časti ljudima, poštujući ih prema njihovom karakteru ili službi, i poštivanje zakona, ne mora nužno značiti sudjelovanje sa svijetom u funkcijama vlada. Predložen je zakon kojim bi svi ljudi bili primorani da glasaju. Kad god taj zakon bude usvojen, Nova Stvorenja, postajući tome podložna, trebaju poslušati, i to bez mrmljanja. I u izvršavanju ovog zahtjeva trebali bi iskoristiti svoju najbolju prosudbu i glasati za one koje smatraju najboljim kandidatima. U međuvremenu, međutim, dok se od njih ne traži takav zahtjev, naš bi savjet bio da drže strogu neutralnost u odnosu na politiku i izbjegavaju glasanje u potpunosti. Naši razlozi za to su:

(1) Mi se ne možemo nadati da ćemo naći bilo koga na izbornoj listi potpuno kompetentnog za službu, prema našim standardima prosudbe.

(2) Ne možemo se nadati da će naši glasovi imati ikakav primjetan utjecaj na rezultate izbora u svakom slučaju.

(3) Oni od Novog Stvorenja koji se bave politikom i raznim argumentima ne nalaze samo da im se time oduzima vrijeme, nego i njihove energije i njihova sredstva – sve što su posvetili Gospodinu, nebeskim stvarima, da objavljuju dobru vijest o velikoj radosti. I ne samo to, nego njihovi će umovi nužno biti zaokupljeni sa tim političkim interesima do te mjere da znatno ometaju njihove privatne meditacije o boljim stvarima – njihovo zajedništvo i općinstvo s Gospodinom u duhu.

(4) Oni koji glasaju za čovjeka ili stranku postaju više ili manje dužni podržati rezultate izbora, ako je potrebno s pištoljem i mačem. I dok je istina da svaki građanin može, prema zakonima, biti pozvan da brani s mačem i pištoljem zakone i institucije pod kojima on živi, ipak, aktivno sudjelujući u

izborima, posebno se preuzima moralna obveza i odgovornost za rezultate i opći tijek vlade koju je tako pomogao napraviti. Naš poželjni položaj, dakle – položaj najčasniji za Gospodina, prema društvu i prema nama samima – bio bi onaj na kojeg ukazuju Sveta pisma, položaj tuđinaca. (Ps 39:12; 1 Pet. 2:11) Tuđinci moraju biti poslušni zakonima; tako moramo i mi. Stranci moraju plaćati porez u skladu sa zakonima; tako moramo i mi. Stranci mogu tražiti zaštitu pod zakonima; tako možemo i mi. Ali tuđinci se ne bi osjećali primoranima na borbu protiv vlastitog Kralja, odanost kojemu prepoznaju prvenstveno; i radije bismo bili u istoj poziciji, koliko je to moguće, jer nismo li „prenešeni iz vlasti tame ovoga svijeta u Kraljevstvo Božjeg dragog Sina” – u njegovom embriotskom stanju? (Kol 1:13)

Nismo li mi podanici velikog Kralja? I nisu li sva kraljevstva ovoga svijeta više ili manje poistovječena s „knezom ovoga svijeta”, i njegovim zakonom sebičnosti? Nismo li mi, dakle, ovdje tuđinci i privremeni stanovnici, i u nekoj mjeri stranci i tuđinci? Iznimno je ispravno da bismo trebali voljeti i cijeniti svaki dobar zakon i sve sluge zemaljskih zakona i radovati se što dobra većina Novih Stvorenja živi pod najuzvišenijim oblicima građanske vlasti danas u svijetu i cijeniti to kao božansku naklonost i blagoslov. Stoga, mi niti ne govorimo zlo o našoj domovini, njezinim vladarima ili njezinim zakonima; ali to ne znači da se za njih moramo boriti tjelesnim oružjem, niti da moramo povećati svoje odgovornosti glasajući za njih.

Istina, vlada ne mora uvijek izuzeti protivnike ratu od sudjelovanja u njemu, iako su u prošlosti bile predviđene vrlo milostivo takve pripreme za neke koji, poput nas samih, vjeruju da je rat nepravedan; naime Prijatelji ili Kvekeri, bili su oslobođeni vojne dužnosti pod posebno izdašnim zakonima. Međutim od nas će se možda tražiti vojna služba, bez obzira glasamo li ili ne; i ako je to zahtjevano od nas mi bi bili dužnima pokoriti se sadašnjim vlastima i, trebali bi smatrati da je Gospodnja providnost dopustila regrutaciju i da je On bio u stanju

preokrenuti to za dobro nas ili drugih. U takvom slučaju smatrali bismo da nije pogrešno dati djelomično objašnjenje odgovarajućim službenicima, i zatražiti premještaj na medicinsko ili bolničko odjeljenje, gdje bi se naše usluge mogle u potpunosti koristiti uz pristanak naše savjesti – ali čak i ako smo prisiljeni služiti u redovima i pucati iz oružja ne trebamo se osjećati primoranima pucati u su-stvorenje.

Novo Stvorenje I Moralne Reforme

Svaki član Novog Stvorenja mora biti nužno u suglasju s moralom, pravednošću, čistoćom, dobrotom svake vrste. Željet će biti čist ne samo u srcu, nego kako ovo bude napredovalo zasigurno će ga dovesti do toga da bude čist u njegovoj osobi i navikama, a to će uključivati, ne samo vanjske haljine, nego i njegova usta. Ipak takvi ovdje neće napraviti pogrešku koju svijet čini, smatrajući da ono što stavlja u usta kalja više od riječi koje iz njih izlaze. Čistoća srca dovest će do čistoće i istine na njegovim usnama, i pak do pažljivosti glede onoga što će jesti, i što će piti i sa čim će biti odjeven – u namjeri da može proslaviti Boga u svome tijelu i duhu, koji su Gospodnji. Nije na nama da stavimo na druge okove i ropstva koji nisu pronađeni u Riječi Božjoj. Svaki član Novog Stvorenja mora shvatiti što je potpunije moguće da se njegov zavjet posvećenja dotiče svaki njegovog postupka u životu. Ako je, prema tome, sklon proždrljivosti ili pijanstvu ili prljavim navikama bilo koje vrste, na njemu je da razmotri pažljivo i s molitvom da li u svemu veliča Gospodina i koristi svoj utjecaj u najvećoj mogućoj mjeri pred svojim bližnjima. Mi se usuđujemo sugerirati da će vrlo mala nekolicina iz Novog Stvorenja smatrati da slave Boga jedenjem ili pijenjem onoga što bi u bilo kojem stupnju bilo preprekom najboljem korištenju njihovih mentalnih, moralnih i duhovnih funkcija. Sigurno će većina shvatiti da su u najboljem slučaju naše moći i talenti i sposobnosti nažalost oslabljeni uslijed pada, i da ih treba ojačati a ne ih potkopavati.

Nošenje Skupocjene Odjeće

Mogli bismo tvrditi sa znatnom snagom da ništa nije predobro za istinsko, vjerno, plemenito dijete Božje, koje je posvetilo život i sve u božansku službu. Mogli bismo zaključiti također bez sumnje da su nebeski anđeli i sve nebeske pripreme sjajni i slavni u njihovom izgledu, i stoga, taj sjaj predstavlja božanski um i volju što se tiče Božjeg naroda. Gledajući s ovog stajališta, isprva bismo mogli biti skloni reći da bi članovi Novoga Stvorenja mogli ispravno ukrasiti njihova smrtna tijela zlatom i draguljima i skupim nakitom najraskošnije; ali prije nego donesemo takav zaključak pogledajmo drugu stranu pitanja – o razlozima zašto Nova Stvorenja *ne bi* trebala raskošno ukrašavati svoja smrtna tijela, ekstravagantno:

(1) Ekstravagantno osobno ukrašavanje prirodno dovodi do više ili manje ponosa; i svi znamo da ljubav prema pokazivanju, ljubav prema tome da dobro izgledamo pred drugima, svojevrсно je iskušenje za naše palo tijelo i vrlo nepovoljno za njegovanje duha krotkosti i poniznosti. Stoga, sve što bi služilo ponosu i kočilo razvoj poniznosti bilo bi u suprotnosti s interesima Novog Stvorenja.

(2) Velika većina ljudske obitelji je ometana od bilo kakvog luksuznog vanjskog ukrasa siromaštvom, i toliko dugo dok ih kontrolira tjelesni um, oni će sigurno gledati zavidno na bogate, a posebno na one koji razmetljivo pokazuju bogatstva. Duh ljubavi, dakle, bi potaknuo Novo Stvorenje da uzme u obzir uvjete i osjećaje drugih – da ih ne izazivaju na pohlepu, zavist itd., niti da im se životi i udesi čine puno gorčima u usporedbi.

(3) Svaki član Novog Stvorenja napravio je posvećenje svega svoga Gospodinu i njegovoj službi i korištenju svega što bi mu moglo doći na put od ovoga svijeta a što ne zlorabi, već koristi u skladu s uzorom onoga koji je postao naš Otkupitelj i

Vođa i Gospodin. Postavljeni je obrazac onaj *žrtvovanja* – ne samo utjecaja i vremena, nego i sredstava, bogatstva itd. „On koji je bio bogat, zbog vas je postao siromašan.” Svaki član Novoga Stvorenja, dakle, u omjeru u kojemu cijeni svoj savez i nastoji ispuniti njegove uvjete, može naći bolju upotrebu za novac povjeren njegovom upravljanju nego u ekstravagantnom ukrašavanju, koje ne samo da može naškoditi njemu, već i na druge djelovati štetno. Poželjet će učiniti svaku kunu korisnom što je više moguće u službi Gospodnjoj.

Možda bi bilo dobro ovdje skrenuti pozornost na činjenicu da posvećenje koje nam ne bi dopustilo da trošimo novac za nakit ili prekrasnu ili ekstravagantnu odjeću, u pravilu ne bi bilo ništa vjernije korišten kao upravitelja ako ga se umjesto toga uloži u dionice, obveznice, nekretnine itd noseći ga na svojim osobama ili obasipati naše kuće s njime. Novac je dragocjen za njegovu upotrebu i svaki član Novog Stvorenja koji posjeduje bogatstvo trebao bi pažljivo razmotriti odgovornosti upravitelja, i odmah ga upotrijebiti u skladu s njegovom prosudbom božanske volje. Trebao bi imati na umu da su sve tendencije pale prirode prema sebičnosti, i da se stoga novi um mora boriti s tim stavom u tijelu i mora ga pobijediti želi li osvojiti nagradu.

Ako svjetski čovjek visokih principa, koji izjavljuje da on nije Kršćanin, nego da ako uopće ima bilo kakvu religiju on je Budista, iznosi maksimu da je „sramota za svakoga čovjeka da umre bogat,” koliko bi više trebali članovi Novog Stvorenja tako osjećati – da bi bila sramota za njih, da su nakon što su posvetili sve svoje Gospodinu, rasipali posvećeni novac ekstravagantno na svoje vlastite osobe ili su ga gomilali videći toliko prilika u životu za korisno korištenje ovog talenta! Cijelo stvorenje stenje, muči se u boli, kao što Apostol izjavljuje; i, kao što je Gospodar objasnio, siromašne imamo uvijek s nama. Bez sumnje, svi koji imaju dobre impulse naći će brojne mogućnosti za dobročinstva, dobročinstva na svjetovan način i u materijalnim stvarima. Koliko mnogo više može Novo Stvorenje uvidjeti prilika za

mudro korištenje njihovog upravljanja, i umjerenosti u odnosu na svoje osobne poslove, kako bi mogli iskoristiti prilike koje svugdje vide oko sebe dijeljenja duhovnih blagodati koje im je Gospodin tako rado darovao. Možda bi im se omogućilo da kroz ovaj kanal nose drugima *odjeću* Kristove pravednosti i *kruh* koji je sišao s neba; da bi kroz to upravljanje mogli više učinkovito obznaniti hvale onoga koji nas je pozvao iz tame u njegovo čudesno svjetlo, puštajući to svjetlo da sjaji još jasnije. Nesumnjivo je da bi dao svom narodu priliku da služe u ovoj stvari, i da pokažu svoju predanost i vjernost kao upravitelja, da je Gospodin ostavio svoju stvar u takvom stanju da bude privlačna neprestano njegovim posvećenima da se odriču sebe i uzimaju njihov križ i slijede onoga koga je Bog poslao da bude naš uzor.

Mi u ovome ne potičemo da bilo tko učini sebe prosjakom i postane ovisan o milostinji drugih dajući sve od sebe u službi Gospodnjoj, ne ostavljajući čak niti sjeme od kojeg bi se u budućnosti mogao očekivati nekakav povrat. Niti ne tražimo da se žrtve prinose do takvih krajnosti zbog kojih bi Gospodinov narod izgledao neobično, otrcan, i da smrdi. Prema našem razumijevanju pravilno oblačenje je ono koje je uredno, primjereno okolini i uvjetima, neupadljivo za oko i razumnom skladu sa financijskim sredstvima. Sigurno Novo Stvorenje trebalo bi biti primjerom za svijet u tom smislu. Oni trebaju biti probirljivi ne odijevati se i ne pokušavati se odijevati izvan onoga što bi im okolnosti dopuštale, a ne da pokazuju bogatstvo koje nemaju, i zaista, toliko daleko od odijevanja i življenja u punoj mjeri nečijih mogućnosti – nadnice, prihodi itd. – Gospodinov narod treba živjeti u skladu sa svojim mogućnostima, ne samo da bi trebali imati unaprijed pripremljenu opskrbu za uobičajene životne potrebe, nego također kako bi mogli biti spremni da pokažu Bogolika svojstva dobročinstva i milostinje prema drugima u nuždi.